

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: V. P.

proti

žalovanému: **Nejvyšší státní tajemník**
sídlem Jindřišská 34, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2025, č. j. MV-58187-2/SR-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení, vymezení sporu a napadené rozhodnutí

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo jako opožděné zamítnuto odvolání, jímž žalobce brojil proti rozhodnutí státní tajemnice v Ministerstvu kultury (dále jen „státní tajemnice“ či „služební orgán“) ze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

dne 6. 2. 2025, č. j. MK 14312/2025 OŘLZ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) o skončení služebního poměru žalobce a odbytném.

2. Prvostupňovým rozhodnutím služební orgán výrokem I. rozhodl podle § 72 odst. 1 písm. d) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „zákon o státní službě“) tak, že ukončil služební poměr žalobce uplynutím 10 dnů následujících po dni doručení prvostupňového rozhodnutí (§ 74 odst. 4 zákona o státní službě). Výrokem II. pak služební orgán rozhodl podle § 74a odst. 1 písm. d) zákona o státní službě o nároku žalobce na odbytné ve výši 210 900 Kč, tj. ve výši pětinásobku měsíčního platu. Rovněž stanovil termín pro jeho výplatu, a to v termínu určeném ve služebním úřadu pro výplatu platu, nejdříve však po nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím žalovaného zamítnuto z důvodu jeho opožděnosti. Prvostupňové rozhodnutí o skončení služebního poměru bylo žalobci doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 21. 2. 2025, a to tzv. fikcí doručení.

II. Žaloba

3. Žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak prvostupňové rozhodnutí. Předně uvedl, že v prvostupňovém rozhodnutí chybí zákonné náležitosti úřední listiny, zejména prvotní identifikátor dokumentu a příslušný čárový kód. Z uvedeného důvodu se nejedná prokazatelně o úřední dokument Ministerstva kultury, přičemž tuto okolnost měl vzít žalovaný v potaz. Žalovaný neřešil platnost citovaného dokumentu, který porušuje spisový řád a veškeré zásady ve státní správě pro vyhotovování úředních dokumentů. Prvostupňové rozhodnutí by mělo být znovu řádně vydáno jako úřední dokument, nebo mělo být odůvodněno, proč nemusí obsahovat prvotní identifikátor a čárový kód.
4. Rovněž obsah prvostupňového rozhodnutí podle žalobce nemá konzistentní základ, neboť je zcela účelově a bez relevantních důvodů využíváno znění zákona o státní službě (ve znění účinném do 31. 12. 2024) a novelizované znění od 1. 1. 2025 v rámci rozhodování o skončení služebního poměru po zrušení služebního místa žalobce příkazem ministra kultury ze dne 5. 10. 2018, č. j. MK 62917/2018 KST, kterým bylo rozhodnuto o organizační změně v Ministerstvu kultury s účinností od 1. 1. 2019. Žalovaný se měl též zabývat skutečností, že státní tajemnice při svém rozhodování postupovala dle úpravy zákona o státní službě (ve znění účinném do 31. 12. 2024) a pouze při určení výše odbytného pro vyplacení nedůvodně užila jeho znění účinné od 1. 1. 2025. Státní tajemnice přitom ignorovala § 74a odst. 2 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025 a současně měla rozhodovat podle § 72 odst. 1 a 2 zákona o státní službě [ve znění účinném do konce roku 2024, resp. v souladu s § 72 odst. 2 písm. d) zákona o státní službě v příslušném znění]. Žalovaný se však k výše uvedené odvolací argumentaci nevyjádřil a ani ve svém rozhodnutí zmíněné časové verze zákonné úpravy nerozlišoval.
5. Žalobce setrval na tom, že proti prvostupňovému rozhodnutí podal dne 12. 3. 2025 včasné odvolání. Napadené rozhodnutí je nesprávné a v rozporu s relevantními právními předpisy. Žalovaný řádně nezkoumal podmínky dle § 92 odst. 1 správního řádu. Žalobce pochybuje o tom, že prvostupňové rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Žalovaný tak v souvislosti s § 92 odst. 1 správního řádu měl zkoumat možnost pro vydání nového rozhodnutí o zařazení žalobce na služební místo č. X. Žalovaný se k vzneseným odvolacím námitkám nevyjádřil. Jeho postup byl zcela účelový a podjatý, zaměřený pouze k zaujatému

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zjištění, že odvolání žalobce bylo podáno opožděně, aniž by se zabýval doručováním prvostupňového rozhodnutí a uvedenými právními rozpory a nedostatky.

6. Žalovaný opožděnost podaného odvolání posoudil výhradně podle správního řádu, a to ještě pouze pro část převzetí písemnosti, nikoli pro doručování písemnosti jako celku. Služební orgány měly žalobci doručovat rozhodnutí v souladu s § 183a zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025. Prvostupňové rozhodnutí nebylo žalobci doručeno řádně ani podle správního řádu. Žalovaný nevzal v potaz, že žalobce byl od 11. 2. 2025 v pracovní neschopnosti. Žalobce se ohradil proti tvrzení žalovaného, že prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 21. 2. 2025 (fikcí), kdy dne 24. 2. 2025 došlo k vložení rozhodnutí do schránky žalobce. Oponoval mu tím, že předmětnou písemnost měl ve své schránce až dne 27. 2. 2025, kdy jí našla jeho manželka. Prvostupňovým rozhodnutím žalobce reálně disponoval až dne 27. 2. 2025, přičemž ke svému tvrzení navrhl svědeckou výpověď své manželky. Rovněž poukázal na to, že služební orgány o pracovní neschopnosti žalobce věděly, a přesto situace využily a zamezily žalobci uplatnit účinnou právní obranu. Žalobce je toho názoru, že v době pracovní neschopnosti, kdy se léčí v místě svého bydliště, nemá povinnost účastnit se správního řízení nebo řízení ve věcech služby, ani přijímat písemnosti, které vyžadují náročnou duševní činnost, zvláště pokud se jedná o řízení, která jeho stav zhoršují. K doručení dle správního řádu nedošlo, neboť žalobce neobdržel společně s oznámením o neúspěšném doručení písemnosti písemné poučení o právních důsledcích (viz § 23 odst. 5 a § 24 odst. 1 a 2 správního řádu). Žalobce nebyl dne 21. 2. 2025 s prvostupňovým rozhodnutím seznámen, a proto se ani nemohl proti neznámému rozhodnutí odvolat. Pokud služebními orgány bylo zřejmé, že je žalobce v pracovní neschopnosti, měly mu písemnost doručit elektronicky.
7. Žalobce též vytkl vady prvostupňového rozhodnutí v části poučení, přičemž s odkazem na § 68 odst. 5 ve spojení s § 83 odst. 2 správního řádu uzavřel, že odvolání podal ve lhůtě 90 dnů ode dne oznámení prvostupňového rozhodnutí.
8. Dále namítl, že mezi relevantními ustanoveními v napadeném rozhodnutí zcela chybí příslušná ustanovení zákona o státní službě, která mají přednost před správním řádem.
9. Rovněž namítl, že nebyl seznámen s obsahem správního spisu ani se stanoviskem ze dne 3. 3. 2025, č. j. MK 30109/2025 OŘLZ. Služební orgán nedodržel lhůtu podle § 88 odst. 1 správního řádu.
10. Žalobce považuje postup a rozhodnutí žalovaného při faktickém schválení prvostupňového rozhodnutí za nepochopitelné a v rozporu s příslušnými právními předpisy. Dle žalobce jde o nesprávný úřední postup účelově směřující k neoprávněnému vyhození žalobce, neboť jinak nelze vysvětlit přehlížení evidentních pochybení služebního orgánu Ministerstva kultury. Žalovaný rovněž nevzal v potaz, zda nejsou naplněny předpoklady pro přezkoumání prvostupňového rozhodnutí v přezkumném řízení či pro obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí. Žalobce v tomto směru poukázal na výroky prvostupňového rozhodnutí a vytkl vady, které shledal (absence právního předpisu či nesprávná aplikace zákonného ustanovení).
11. Žalobce rovněž poukázal na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí ve svém shrnutí účelově zkrátil odvolací argumentaci v rozsahu 13 stran. Vzhledem k tomu, že žalovaný odmítl odvolání žalobce podle § 92 odst. 1 správního řádu, nerozumí žalobce tomu, proč žalovaný výběrové shrnutí odvolání uvádí, pokud se k němu nevyjadřuje a nevyvozuje z něj žádné závěry. Žalobce ze shrnutí uvedeného v napadeném rozhodnutí dovozuje, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalovaného zaujaly zejména nedostatky prvostupňového rozhodnutí v používání dvou znění zákona o státní službě, nesprávně stanovená výše měsíčního platu, výše odbytného a žádost žalobce o zařazení na služební místo č. X v sekci legislativy a mezinárodních vztahů Ministerstva kultury.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s., jako nepřipustnou odmítl, neboť žalobce v rámci řízení před správním orgánem nevyčerpal řádné opravné prostředky.
13. K doručování prvostupňového rozhodnutí uvedl, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 11. 2. 2025. V souladu s § 24 odst. 1 správního řádu poslední den 10denní lhůty pro její vyzvednutí nastal dne 21. 2. 2025, přičemž tímto dnem bylo rozhodnutí žalobci doručeno. V poučení služební orgán v souladu s § 86 odst. 1 správního řádu uvedl, že odvolání lze podat u služebnímu orgánu do 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí (v souladu s § 83 odst. 1 správního řádu). Zákonná patnáctidenní lhůta pro podání odvolání podle § 83 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu počala běžet dne 22. 2. 2025 a patnáctý den lhůty připadl na sobotu 8. 3. 2025. Posledním dnem lhůty [v souladu s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu] bylo pondělí 10. 3. 2025. Žalobce podal odvolání prostřednictvím provozovatele poštovních služeb až dne 12. 3. 2025. V návaznosti na výše uvedené žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl podle § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné.
14. K žalobcem namítané absenci čarového kódu na napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že kód není náležitostí rozhodnutí podle správního řádu a jeho absence nemá žádný důsledek pro rozhodnutí ve věci. Dále uvedl, že nebyl povinen podrobně se zabývat námitkami žalobce v rámci rozhodnutí o odvolání, neboť došlo k zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu z důvodu jeho opožděného podání.
15. Žalovaný je toho názoru, že pouhé tvrzení o nevhození oznámení o neúspěšném doručení zásilky s výzvou a poučením do poštovní schránky, které žalobce uplatňuje až nyní v žalobě, nemůže s ohledem na judikaturu správních soudů obstát. Dle žalovaného se jedná o pouhé tvrzení žalobce, že mu oznámení o neúspěšném doručení zásilky s výzvou a poučením nebylo vhozeno do poštovní schránky, které však neodpovídá skutečnosti. Na podporu této argumentace žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2021 č. j. 7 Azs 387/2020-29.
16. K důkaznímu návrhu žalobce (výslech manželky), kterým chce prokázat, že jeho manželka našla písemnost až dne 27. 2. 2025, žalovaný zdůraznil, že potvrzení takové skutečnosti nerozporuje ani nedokládá, že mu nebyla vhozena do schránky výzva a poučení a rovněž následně vhozena zásilka dne 24. 2. 2025, ale pouze případně dokládá, kdy byla zásilka ze schránky fyzicky manželkou žalobce vyzvednuta. Žalovaný k uvedenému odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2017, č. j. 9 As 103/2016-35 a ze dne 14. 11. 2018, č. j. 6 Azs 254/2018-17 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2018, č. j. 5 A 124/2015-38.
17. Zdůraznil, že žalobce v rámci odvolání, resp. ani k dnešnímu dni nepožádal v souladu s § 24 odst. 2 správního řádu za podmínek § 41 správního řádu o určení neplatnosti doručení, nebo okamžiku, kdy mu bylo písemnost doručena. Žalobce rovněž nepožádal o prominutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zmeškání úkonu. Ve svém odvolání ani neuváděl, že by existoval relevantní důvod znemožňující převzetí rozhodnutí. Z předchozích řízení není ani zřejmé, že by při doručování na adresu trvalého bydliště žalobce byly jakékoliv problémy již dříve.

18. K tvrzení žalobce, proč mu nebylo doručováno na elektronickou adresu, žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu neplyne, že by žalobce výslovně uvedl svou emailovou adresu jako adresu elektronické pošty, na kterou mu může služební orgán nebo jiný příslušný orgán doručovat písemnosti podle § 183a odst. 2 zákona o státní službě, ve znění účinném od 1. 1. 2025. Podle názoru žalovaného nebyl ani možný postup podle § 183a odst. 1 a 3 téhož zákona. Vzhledem k povaze úkonu nebylo možné zaslat rozhodnutí na adresu zřízenou služebním úřadem, neboť s ohledem na postavení žalobce lze předpokládat, že neměl umožněn dálkový přístup. Takový postup služebního orgánu při doručování je vyloučen na základě § 183a odst. 6 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025. Služební orgán doručoval v souladu s § 183a odst. 4 téhož zákona.
19. Žalovanému je známo, že služební orgán komunikoval se žalobcem prostřednictvím emailu, nicméně ohledně možného nahlédnutí do spisu, což je standardní způsob domluvení termínu nahlížení do spisu. Prvotní poučení bylo žalobci doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb do vlastních rukou, neboť bylo součástí oznámení o zahájení řízení z moci úřední ze dne 27. 12. 2024. Z následné komunikace ani obsahu spisu není zřejmé, že by žalobce osobně uvedl či požádal o doručování všech písemností prostřednictvím emailu. Komunikace je zcela odlišná svou povahou od rozhodnutí o skončení služebního poměru. Žalobce sám nenaplnil předpoklady, aby se mohl dovolávat nesprávného postupu služebního orgánu ve věci doručování na jeho elektronickou adresu.
20. Nad rámec žalovaný uvedl, že služební orgán vydával oznámení o zahájení řízení o skončení služebního poměru za účinnosti zákona o státní službě ve znění účinném do 31. 12. 2024. Novela zákona o státní službě ke dni 1. 1. 2025 neobsahovala přechodná ustanovení pro případy skončení služebního poměru z důvodu marného uplynutí doby zařazení státního zaměstnance mimo výkon služby, k nimž došlo na přelomu 31. 12. 2024 a 1. 1. 2025. Na základě této skutečnosti žalovaný shledal, že služební orgán rozhodoval v souladu se zákonem, pokud rozhodl o skončení služebního poměru žalobce podle § 74 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě ve znění do 31. 12. 2024, a to i s ohledem na zachování práv žalobce, jenž měl možnost podat proti rozhodnutí služebního orgánu odvolání. Služební orgán zahájil pouze řízení o skončení služebního poměru žalobce, nikoli řízení o odbytném. Řízení o odbytném nebylo zahájeno do 31. 12. 2024, tedy nebylo možné jej přiznat ve výši stanovené v zákoně o státní službě účinném do 31. 12. 2024. K tomu žalovaný odkázal na bod 17. přechodných ustanovení zákona o státní službě zákona č. 448/2024 Sb.
21. Uzavřel, že poučení o odvolání nebylo v prvostupňovém rozhodnutí nesprávné, přičemž uvedený postup podle názoru žalovaného sledoval smysl zákona o státní službě a ochranu dobré víry žalobce jako účastníka správního řízení.

IV. Posouzení věci soudem

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Dále přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

23. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
24. Podle § 24 odst. 1 správního řádu *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*
25. Podle § 24 odst. 2 správního řádu *prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.*
26. Podle § 40 odst. 1 správního řádu *pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu,*
a) *nezapočítává se do běhu lhůty den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou podle hodin; v pochybnostech se za počátek lhůty považuje den následující po dni, o němž je jisto, že skutečnost rozhodující pro počátek běhu lhůty již nastala,*
c) *případne-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou podle hodin,*
d) *je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě; nemůže-li účastník z vážných důvodů učinit podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, je lhůta zachována, jestliže je posledního dne lhůty učiněno podání u správního orgánu vyššího stupně; tento správní orgán podání bezodkladně postoupí věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.*
27. Podle § 40 odst. 2 správního řádu *v pochybnostech se lhůta považuje za zachovanou, dokud se neprokáže opak.*
28. Podle § 83 odst. 1 správního řádu *odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo rozhodnutí vydáno. Bylo-li odvolání podáno před oznámením rozhodnutí odvolateli, platí, že bylo podáno v první den odvolací lhůty.*
29. Podle § 92 odst. 1 správního řádu *opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.*
30. Podle § 183a odst. 1 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025 *nedoručuje-li služební orgán nebo jiný příslušný orgán státnímu zaměstnanci písemnost na místě, doručuje ji prostřednictvím elektronického nástroje, a není-li to možné, prostřednictvím datové schránky.*
31. Podle § 183a odst. 2 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025 *nemůže-li služební orgán nebo jiný příslušný orgán doručit státnímu zaměstnanci písemnost postupem podle odstavce 1, doručuje písemnost na adresu elektronické pošty, kterou si státní zaměstnanec zřídil a kterou sdělil služebnímu orgánu nebo jinému příslušnému orgánu jako adresu elektronické pošty, na kterou mu může služební orgán nebo jiný příslušný orgán doručovat písemnosti.*

32. Podle § 183a odst. 3 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025 *nemůže-li služební orgán nebo jiný příslušný orgán doručit státnímu zaměstnanci písemnost postupem podle odstavce 2, doručuje písemnost na adresu elektronické pošty, která byla státnímu zaměstnanci zřízena služebním úřadem.*
33. Podle § 183a odst. 4 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025 *nemůže-li služební orgán nebo jiný příslušný orgán doručit státnímu zaměstnanci písemnost postupem podle odstavců 1 až 3, doručuje písemnost způsobem stanoveným správním řádem.*
34. Podle § 183a odst. 5 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025 *doručení podle odstavců 1 až 3 má stejné právní účinky jako doručení do vlastních rukou.*
35. Podle § 183a odst. 6 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025 *využití elektronického nástroje a adresy elektronické pošty podle odstavce 3 k doručování písemnosti státnímu zaměstnanci je možné tehdy, je-li do nich státnímu zaměstnanci umožněn dálkový přístup.*
36. Podle § 183a odst. 7 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025 *písemnost doručovaná prostřednictvím elektronického nástroje se považuje za doručenou okamžikem, kdy státní zaměstnanec její převzetí potvrdí. Jestliže státní zaměstnanec její převzetí nepotvrdí ve lhůtě 10 dnů ode dne jejího dodání do elektronického nástroje, považuje se písemnost za doručenou posledním dnem této lhůty.*
37. Podle § 183a odst. 8 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025 *písemnost doručovaná na adresu elektronické pošty se považuje za doručenou okamžikem, kdy státní zaměstnanec její převzetí potvrdí. Jestliže státní zaměstnanec její převzetí nepotvrdí ve lhůtě 10 dnů ode dne jejího odeslání na adresu elektronické pošty, považuje se písemnost za doručenou posledním dnem této lhůty; to neplatí pro doručování písemnosti ve výběrovém řízení podle § 24 odst. 12. Věta první a část věty druhé před středníkem se nepoužijí, pokud se písemnost vrátila jako nedoručitelná; v takovém případě se učiní další pokus o doručení písemnosti stejným způsobem.*
38. Podle § 183a odst. 9 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025 *státní zaměstnanec může za podmínek stanovených správním řádem žádat o určení neplatnosti doručení písemností nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. Věta první se nepoužije v případě písemnosti ve výběrovém řízení.*
39. Podle § 183a odst. 10 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025 *ustanovení odstavců 1 až 9 se použijí obdobně i pro doručování zaměstnanci v pracovním poměru vykonávajícímu činnosti podle § 5.*
40. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
41. Obecně platí, že v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu (což je i případ napadeného rozhodnutí) se odvolací orgán (žalovaný) věcně nezabývá podaným odvoláním, nýbrž posuzuje pouze jeho přípustnost nebo včasnost. V případě žaloby proti tomuto typu rozhodnutí je správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné odvolání (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2011, č. j. 5 As 18/2011-81, ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011-93, či ze dne 26. 1. 2012, č. j. 7 As 122/2011-194). Shledal-li žalovaný, že odvolání bylo žalobcem podáno opožděně, je soud oprávněn zkoumat pouze žalobní body týkající se otázky včasnosti/opožděnosti odvolání podaného žalobcem. Jádrem sporu je tedy otázka, zda žalobce podal včas odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí či nikoliv.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Z výše uvedených důvodů soud nevešel na argumentaci žalovaného, že je na místě žalobu pro její nepřijatelnost (nevyčerpání opravných prostředků) odmítnout, neboť napadené rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce pro opožděnost, je soudně přezkoumatelné.

42. Z výše uvedených důvodů se soud nemohl zabývat námitkami žalobce, že státní tajemnice v prvostupňovém rozhodnutí zcela účelově a bez relevantních důvodů postupovala dle úpravy zákona o státní službě jednak ve znění účinném do 31. 12. 2024, jednak ve znění účinném od 1. 1. 2025. Rozhodovat o tom, zda bylo v prvostupňovém rozhodnutí věcně postupováno v souladu s právními předpisy, soudu s ohledem na výše popsanou povahu napadeného rozhodnutí nepřisluší. Stejně tak se soud nemůže zabývat námitkou směřující proti vytýkaným vadám řízení spočívajícím v tom, že žalobce nebyl seznámen s obsahem správního spisu a se stanoviskem ze dne 3. 3. 2025, č. j. MK 30109/2025 OŘLZ, neboť tato námitka nesouvisí s posouzením otázky včasnosti/opožděnosti odvolání.
43. Současně soud podotýká, že stručnost shrnutí odvolací argumentace žalobce v napadeném rozhodnutí nemůže být důvodem pro jeho zrušení. Skutečnost, že žalovaný v narativní části napadeného rozhodnutí shrnul stěžejní odvolací argumentaci žalobce, nelze v intencích důvodů, na kterých je napadené rozhodnutí postaveno, označit za vadu. Řečeno jinak, pokud žalovaný zamítl odvolání pro opožděnost, neměl povinnost se s odvolací argumentací žalobce věcně vypořádat, a proto ani nebylo zapotřebí, aby ji podrobně rekapituloval. Tvzení žalobce, že postupem a rozhodnutím žalovaného došlo k faktickému schválení prvostupňového rozhodnutí, nenachází v odůvodnění napadeného rozhodnutí jakoukoli oporu. V postupu žalovaného rovněž soud nespatřuje nesprávný úřední postup účelově směřující k neoprávněnému vyhození žalobce. Stejně tak ze správního spisu nevyplývá nic, co by mohlo podpořit žalobcovu argumentaci, že postup žalovaného byl zcela účelový, podjatý a zaujatý. Žalobce nepoukázal na konkrétní skutečnosti, které by tuto jeho argumentaci prokazovaly.
44. V dalším okruhu žalobních námitek žalobce poukazoval na absenci zákonných náležitostí prvostupňového rozhodnutí. Tyto námitky nejsou opodstatněné. Soud předně konstatuje, že zákonnou náležitostí správního rozhodnutí není prvotní identifikátor dokumentu (resp. jednoznačný identifikátor) a příslušný čárový kód, jak se domnívá žalobce. K uvedenému soud odkazuje na § 68 a § 69 správního řádu (*a contrario*), přičemž je nutno dodat, že ani v rozhodnutí o přijetí do služebního poměru, rozhodnutí o zařazení na služební místo a rozhodnutí o jmenování na služební místo představeného (§ 30 zákona o státní službě) nejsou žalobcem vytýkané vady zákonnými náležitostmi rozhodnutí služebních orgánů. Jejich absence tudíž nemůže mít žádný důsledek pro rozhodnutí ve věci samé. Prvostupňové rozhodnutí obsahuje číslo jednací, a není proto důvod pochybovat o tom, že by mohlo dojít k záměně dokumentu. Navíc žalobce ve své obsáhlé žalobě neuvedl, jak by se i případná absence jednoznačného identifikátoru (JID) a čárového kódu na dokumentu měla dotknout jeho veřejných subjektivních práv. Z uvedených důvodů je třeba odmítnout i námitku, že se v případě prvostupňového rozhodnutí nejedná o úřední dokument Ministerstva kultury. Prvostupňové rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti zákonem na něj kladené, přičemž nelze pochybovat o tom, že jde o úřední dokument Ministerstva kultury. Není proto opodstatněné tvrzení žalobce o nutnosti opakovaného vydání prvostupňového rozhodnutí, ani tvrzení o nutnosti v rozhodnutí odůvodnit, proč dokument nemusí obsahovat jednoznačný identifikátor a čárový kód. Pokud žalobce poukazuje na to, že prvostupňové rozhodnutí porušuje spisový řád a veškeré zásady ve státní

správě, své námitky nijak blíže nekonkretizoval ani neupřesnil, v jakém ohledu předmětné rozhodnutí porušuje spisový řád. Rovněž jen povšechný poukaz žalobce na porušení (veškerých) zásad ve státní správě soud nepovažuje za řádně formulovaný žalobní bod, ke kterému by se měl blíže vyjádřit.

45. Soud tedy přistoupil k vypořádání stěžejní žalobní námitky, a to, zda bylo žalobci prvostupňové rozhodnutí (dle příslušného zákona) řádně doručeno a zda žalobce podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí opožděně.
46. Soud po prostudování obsahu správního spisu nepochybuje o tom, že v posuzované věci byly v prvostupňovém řízení splněny podmínky pro použití fikce náhradního doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu. Námitkám zpochybňujícím doručení prvostupňového rozhodnutí nemohl soud z dále uvedených důvodů přisvědčit. V daném případě nemění nic na situaci to, zda služební orgány vycházely ze zákona o státní službě účinného do 31. 12. 2024 nebo od 1. 1. 2025, neboť v obou případech by bylo nutné při doručování prvostupňového rozhodnutí postupovat podle příslušných ustanovení správního řádu (viz níže). Pouze na okraj soud poznamenává, že ze samotného prvostupňového rozhodnutí plyne, že oznámení o zahájení řízení z moci úřední dle § 46 odst. 1 správního řádu ze dne 27. 12. 2024, č. j. MK 99471/2024 KST bylo žalobci doručeno fikcí dne 13. 1. 2025. Předmětným oznámením bylo dne 13. 1. 2025 zahájeno řízení ve věci skončení služebního poměru žalobce a ve věci odbytného žalobce.
47. Soud konstatuje, že novelou zákona č. 448/2024 Sb., bylo do zákona o státní službě mimo jiné zakotveno nové zvláštní ustanovení o doručování státním zaměstnancům (§ 183a zákona o státní službě) s účinností od 1. 1. 2025. Z důvodové zprávy k zákonu č. 448/2024 Sb., resp. k novému § 183a zákona o státní službě (ve znění účinném od 1. 1. 2025) plyne, že *„navrhované ustanovení představuje zvláštní úpravu vůči § 19 a násl. správního řádu. Stanoví se pořadí způsobů doručování státnímu zaměstnanci. Není-li doručována písemnost státnímu zaměstnanci přímo na místě, je-li v daném případě tento způsob doručení s ohledem na hospodárnost a účelnost optimální, doručuje se mu prostřednictvím k tomu určeného elektronického nástroje, a není-li to možné, do datové schránky. Nejsou-li možné tyto způsoby doručení, uplatní se následně další zde uvedené způsoby doručování písemností, a to doručování na adresu elektronické pošty, kterou si státní zaměstnanec zřídil a kterou sdělil služebnímu orgánu nebo jinému příslušnému orgánu jako adresu elektronické pošty, na kterou mu může služební orgán nebo jiný příslušný orgán doručovat písemnosti, a není-li to možné na adresu elektronické pošty, která byla státnímu zaměstnanci zřízena služebním úřadem. V případě, že nelze uplatnit žádný z výše uvedených způsobů doručení, služební, respektive jiný příslušný orgán doručuje písemnost státnímu zaměstnanci podle správního řádu. V zájmu zrychlení a zefektivnění doručování písemností státním zaměstnancům se připouští využití k tomuto účelu určeného elektronického nástroje; to ovšem pouze za podmínky, že má státní zaměstnanec do něj umožněn dálkový přístup. (...) Dalším možným způsobem doručování písemností státním zaměstnancům je doručování elektronickou poštou. S ohledem na úpravu doručování písemností zaměstnancům v zákoníku práce, která počítá pouze se „soukromou“ adresou elektronické pošty zaměstnance a nikoli se zřizováním adresy elektronické pošty zaměstnance zaměstnavatelem, je preferováno přednostní využití „soukromé“ adresy elektronické pošty státního zaměstnance při doručování. Nicméně vzhledem k tomu, že služební orgán je orgánem veřejné moci, pro který platí zásada legality, a tudíž by neměla nastat situace, že by tento měl bránit státnímu zaměstnanci v přístupu do jím (služebním úřadem) zřízené adresy elektronické pošty státního zaměstnance, a vzhledem k tomu, že služební úřad je povinným subjektem podle zákona o kybernetické bezpečnosti, tudíž lze*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

očekávat vyšší zabezpečení tohoto komunikačního prostředku, připouští se možnost doručování písemnosti na adresu elektronické pošty, která byla státnímu zaměstnanci zřízena služebním úřadem. Podmínkou pro využití adresy elektronické pošty zřízené státnímu zaměstnanci služebním úřadem k doručování písemností je (obdobně jako v případě elektronického nástroje určeného k doručování písemností), že má státní zaměstnanec do ní umožněn dálkový přístup. (...) V případě doručování prostřednictvím k tomu určeného elektronického nástroje se písemnost považuje za doručenou dnem, kdy státní zaměstnanec převzetí písemnosti potvrdí, jinak desátým dnem ode dne, kdy byla písemnost do elektronického nástroje dodána. Obdobné to je i v případě okamžiku doručení prostřednictvím elektronické pošty. Vráti-li se však písemnost odeslaná na adresu elektronické pošty služebnímu, respektive jinému příslušnému orgánu jako nedoručitelná, musí služební, respektive jiný příslušný orgán učinit další pokus o její doručení tímto způsobem. Pokud bude i tento pokus o doručení neúspěšný, služební, respektive jiný příslušný orgán zvolí jiný způsob doručení. Za podmínek stanovených správním řádem lze v odůvodněných případech důsledky fikce doručení zvrátit (§ 24 odst. 2 ve spojení s § 41 správního řádu) (...). Doručení písemnosti prostřednictvím elektronického nástroje, prostřednictvím datové schránky i elektronickou poštou má stejné právní účinky jako doručení do vlastních rukou.“ (podtržení doplněno soudem).

48. Z obsahu správního spisu ani z tvrzení žalobce neplyne, že bylo možné žalobci doručit prvostupňové rozhodnutí na místě, že disponoval datovou schránkou, nebo že bylo možné využít elektronický nástroj, do něhož má umožněn dálkový přístup. V tomto ohledu je nutno zdůraznit, že žalobce netvrdil, jak měl služební orgán (konkrétně) postupovat, pouze odkazoval na § 183 odst. 1 a 3 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025. Z obsahu spisové dokumentace zároveň nevyplývá, že by žalobce výslovně požadoval, aby mu služební orgán doručoval na emailovou adresu jako adresu elektronické pošty, na kterou by mu služební orgán mohl ve smyslu § 183a odst. 2 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025 doručovat písemnosti. Byť si je soud vědom, že žalobce často se služebním orgánem komunikoval prostřednictvím emailu (například ve věci nahlížení do spisové dokumentace), nelze z uvedeného *apriori* vyvozovat povinnost služebního orgánu doručovat žalobci veškeré písemnosti na předmětnou emailovou adresu. Vzhledem tomu, že citované ustanovení vyžaduje aktivní jednání žalobce (sdělit služebnímu orgánu nebo jinému příslušnému orgánu adresu elektronické pošty, na kterou mu může služební orgán nebo jiný příslušný orgán doručovat písemnosti) a z obsahu spisu takové jednání neplyne, a navíc žalobce ani výše uvedené netvrdí, nelze shledat pochybení žalovaného ani v tom, že nepostupoval dle § 183a odst. 2 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025. Pokud jde o možné doručování dle § 183a odst. 3 ve spojení s § 183a odst. 6 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025, žalobce netvrdil, že by měl adresu elektronické pošty, která byla (pokud mu vůbec byla) zřízena služebním úřadem a měl do ní umožněn dálkový přístup. Žalobní argumentace je vedena v obecné rovině – pouze ve smyslu odkazů na zákonná ustanovení, avšak bez relevantních tvrzení, kterými by žalobce ozřejmil, v jakém směru došlo ze strany služebních orgánů k pochybení při doručování. V reakci na takto koncipovanou obecnou argumentaci soud uzavírá, že státní tajemnice postupovala v souladu se zákonnou právní úpravou. Pokud služební orgán postupoval podle úpravy obsažené ve správním řádu, postupoval tak i v souladu s § 183a odst. 4 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025, a to s ohledem na výše uvedené. Jinými slovy řečeno, s přihlédnutím k výše citované právní úpravě byl služební orgán nucen postupovat podle příslušných ustanovení správního řádu, tedy doručovat písemnost (rozhodnutí) prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

49. Nadto o tom, že služební orgán věděl o pracovní neschopnosti žalobce a měl žalobci doručovat na emailovou adresu, lze pochybovat již jen z toho důvodu, že písemnost obsahující prvostupňové rozhodnutí ze dne 6. 2. 2025 byla připravena k vyzvednutí na poště dne 11. 2. 2025, tj. stejný den, od kterého byl žalobce v pracovní neschopnosti. Služební orgán tudíž při vydání prvostupňového rozhodnutí objektivně nemohl disponovat informací o pracovní neschopnosti žalobce. Pokud jde o doručování napadeného rozhodnutí, žalobce v tomto směru soudu nesdělil, jak byl zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, pakliže žalobu proti napadenému rozhodnutí podal včas. Současně soudu ani netvrdil (a nedoložil), do kdy jeho pracovní neschopnost trvala.
50. Z údajů vyznačených na doručence vyplývá, že žalobce nebyl na udané adrese uvedeného dne zastížen, a proto mu bylo v souladu s § 23 odst. 4 a 5 správního řádu zanecháno oznámení o neúspěšném doručení zásilky a poučení o právních důsledcích doručení fikcí. Na doručence pak byla tato skutečnost zaškrtnuta. Služebnímu orgánu byla vrácena pouze doručenka; obálka a příslušná chlopeň s poučením tedy musela být vhozena do poštovní schránky žalobce. Zásilka s písemností obsahující prvostupňové rozhodnutí byla dne 11. 2. 2025 uložena u provozovatele poštovních služeb. Vzhledem k tomu, že žalobce si uloženou písemnost nevyzvedl, byla zásilka dne 24. 2. 2025 vhozena žalobci do poštovní schránky, kde ji dle jeho tvrzení vyzvedla žalobcova manželka dne 27. 2. 2025. Žalobce pouze obecně tvrdil, že mu nebylo dáno poučení o právních důsledcích. Neuplatnil však konkrétní skutková tvrzení, která by byla způsobilá doručení a údaje na doručence zpochybnit tím, že by vytvářela věrohodnou verzi reality o tom, že předmětná zásilka doručena nebyla, resp. žalobci nebylo dáno poučení. Z obsahu spisu nadto plyne, že žalobce tímto způsobem funguje už řadu měsíců, kdy si písemnosti osobně nepřebírá a zásilky jsou mu po uplynutí desetidenní lhůty vhazovány do schránky a sám na předmětné písemnosti obsažené v zásilkách reaguje. Soud proto jeho argumentaci týkající se údajné absence poučení o právních důsledcích považuje za ryze účelovou. Navíc byla žalobcova argumentace zcela obecná; žalobce nepředložil žádná tvrzení, tím méně důkazy, které by osvědčovaly, že údaje na doručence neodpovídají skutečnosti, neboť *de facto* pouze tvrdil, že mu poučení nebylo vhozeno do poštovní schránky.
51. Soud proto uzavírá, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno fikcí dne 21. 2. 2025, a to v souladu se správním řádem. Nutno zdůraznit, že samotné vhození obálky do poštovní schránky žalobce není pro uplatnění fikce doručení právně významné. Soud k uvedenému připomíná závěr Nejvyššího správního soudu, že na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41). Je tedy třeba vycházet z toho, že vhození do schránky nemá na účinky doručení vliv; jde jen o jakýsi benefit pro adresáta, aby se s obsahem (fikcí) již doručené písemnosti mohl seznámit. Z výše uvedených důvodů soud shledal návrh žalobce na provedení svědecké výpovědi jeho manželky k prokázání toho, odkdy fakticky disponoval předmětnou písemností, za nadbytečný.
52. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 11. 2. 2025, přičemž v souladu s § 24. odst. 1 správního řádu poslední den 10denní lhůty pro její vyzvednutí nastal dne 21. 2. 2025 a tímto dnem bylo rozhodnutí doručeno. Zákonná patnáctidenní lhůta pro podání odvolání počala žalobci běžet dne 22. 2. 2025 a patnáctý den lhůty připadl na sobotu 8. 3. 2025. Posledním dnem odvolací lhůty [v souladu s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu] bylo pondělí 10. 3.

2025. Žalobce však podal odvolání prostřednictvím provozovatele poštovních služeb až dne 12. 3. 2025, tedy opožděně.

53. Žalobce vytkl vady prvostupňového rozhodnutí v části poučení, tyto vady se však týkaly odkladného účinku případně podaného odvolání. Nejedná se tak o vadné poučení o možnosti podat odvolání, a soud proto nevěšel na argumentaci žalobce, že odvolání bylo podáno včas ve lhůtě 90 dnů ode dne oznámení prvostupňového rozhodnutí. V ustanovení § 83 odst. 2 správního řádu je totiž odkazováno pouze na povinné náležitosti odvolání podle § 68 odst. 5 správního řádu, kdy jediné vady poučení o těchto náležitostech způsobí uvedené následky (viz § 83 odst. 2 správního řádu). Prodloužení odvolací lhůty ve smyslu tohoto ustanovení se naproti tomu netýká situací, kdy správní orgán nesprávně uvede či opomene uvést, že odvolání nemá odkladný účinek, jak to vyžaduje § 68 odst. 6 citovaného zákona (srov. JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. *Správní řád*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 639, marg. č. 6.). V poučení je uvedeno, že je možné proti prvostupňovému rozhodnutí podat odvolání, kam se odvolání podává, v jaké lhůtě, od jakého dne se lhůta počítá a který služební orgán bude o dovolání rozhodovat. Poučení tedy obsahuje všechny zákonné náležitosti. Z těchto důvodů není možné přisvědčit námitce žalobce, že své odvolání s odkazem na § 83 odst. 2 správního řádu mohl podat ve lhůtě 90 dnů ode dne oznámení prvostupňového rozhodnutí.
54. Soud považuje za rozpornou argumentaci žalobce, který na jednu stranu poukazuje na to, že předmětné řízení zhoršuje jeho zdravotní stav a není povinen se řízení účastnit ani přijímat písemnosti, na druhou stranu se však dovolává toho, že mu služební orgány zamezily v účinné obraně a z tohoto důvodu žádá o řádné doručení písemností (včetně rozhodnutí). Tato vnitřně rozporná argumentace je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí zcela irelevantní, neboť nemění nic na skutečnosti, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno v souladu se zákonem a odvolání proti němu bylo žalobcem podáno opožděně.
55. Soud neshledal důvodnou ani argumentaci, že žalobci byla zamezena účinná obrana. Z obsahu spisu se podává, že žalobce odvolání podal k poštovní přepravě dne 12. 3. 2025, přičemž poslední den lhůty pro podání včasného odvolání uplynul dne 10. 3. 2025. I pokud se žalobce s písemností fakticky seznámil až 27. 2. 2025, jak tvrdí, měl k dispozici 12 dní z patnáctidenní lhůty k podání včasného odvolání. Soud po žalobci nevyžadoval předložení lékařských potvrzení o pracovní neschopnosti a způsobených útrapách, neboť takové důkazy jsou v dané věci nadbytečné. Pokud žalobce chce svou pracovní neschopností poukázat na to, že si nemohl zásilku vyzvednout, činí tak ve špatný okamžik a na špatném místě, neboť soud se nemůže z povahy věci věcně zabývat určením neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla žalobci písemnost doručena ve smyslu § 24 odst. 2 správního řádu za podmínek uvedených v § 41 téhož zákona. Stejně tak se soud nemůže vyjadřovat k možnosti prominutí zmeškání úkonu, a to zvláště za situace, kdy takový návrh žalobce ani nepodal.
56. Pokud jde o dílčí námitku, že ani žalovaný ve svém rozhodnutí nerozlišoval časové verze zákona o státní službě a neuvedl relevantní ustanovení zákona o státní službě, která mají přednost před správním řádem, je nutné vyzdvihnout, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí zákon o státní službě explicitně neužil vyjma odkazu na ustanovení § 168 odst. 1 ve spojení s § 162 odst. 4 písm. a), přičemž k oběma zákonným ustanovením dodal, že jde o zákon „o státní službě, ve znění pozdějších předpisů“. Předmětné ustanovení § 168 odst. 1 citovaného zákona nedoznalo věcných změn pro posouzení nyní projednávané věci a v případě § 162 odst. 4 písm. a) téhož zákona nebylo ustanovení novelou nijak dotčeno. Byť by v dané věci

bylo příhodné a do jisté míry i vhodné, aby žalovaný v napadeném rozhodnutí ve vztahu k doručování prvostupňového rozhodnutí uvedl, z jaké časové verze zákona dovozuje užití správního řádu, nelze přehlédnout, že v rámci posuzování včasnosti odvolání žalovaný vycházel z právní úpravy obsažené ve správním řádu. Pokud tedy žalovaný, resp. i státní tajemnice postupovali v případě doručování podle správního řádu, je koneckonců lhostejno, zda tak učinili i na základě § 183a odst. 4 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025, pakliže nebyly splněny předpoklady podle odstavců 1 až 3 právě citovaného zákonného ustanovení.

57. Pokud žalobce obecně namítá, že služební orgán nedodržel lhůtu podle § 88 odst. 1 správního řádu, lze jen stručně konstatovat, že případné nedodržení lhůty nezakládá vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce pak neupřesnil, jak byl případným porušením (nedodržením lhůty) zkrácen na svých veřejných subjektivních právech či jaký vliv měla mít tato skutečnost na průběh řízení.
58. Soud rovněž nevešel na námitku žalobce, že žalovaný nevzal v potaz, zda nejsou naplněny předpoklady pro přezkoumání prvostupňového rozhodnutí v přezkumném řízení či pro obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí. Žalobce zřejmě přehlédl, že se žalovaný k uvedenému explicitně vyjádřil na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Námitka, že se žalovaný naplněním předpokladů pro přezkoumání prvostupňového rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení a pro vydání nového rozhodnutí vůbec nezabýval, je tedy neopodstatněná. Žalovaný rovněž vhodně poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2012, č. j. 11 Ca 334/2009-32, v němž soud vyložil, že „*smyslem a cílem § 92 odst. 1 správního řádu z roku 2004 není to, aby správní orgán v každém případě opožděně podané odvolání rozsáhle odůvodňoval, že nebyly zjištěny podmínky pro přezkum rozhodnutí, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Je jistě povinností správních orgánů zabývat se těmito otázkami, postačí však vyjádření o tom, zda byly podmínky pro přezkum (obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí) shledány či nikoliv. Opačný závěr by ve svých důsledcích znamenal, že by se odvolací orgán zabýval věcí meritorně přesto, že odvolání bylo podáno opožděně. Takový závěr by popíral smysl ustanovení o tom, že opožděně podané odvolání správní orgán zamítne, neboť podrobné zdůvodňování závěru o tom, že nejsou splněny podmínky a předpoklady pro zahájení přezkumného řízení (obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí) by v podstatě znamenalo to, že se správní orgán věcně problematikou zabývá.*“ Soud uzavírá, že ani v tomto směru žalovaný nepochybil.

V. Závěr a náklady řízení

59. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. Druhý výrok rozsudku o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.
61. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce se k výzvě soudu, zda s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí, ve stanovené lhůtě nevyjádřil (jeho souhlas s projednáním věci bez jednání byl tedy presumován) a žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil. Soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – zásadní podklady pro rozhodnutí jsou totiž součástí správního spisu, z něhož soud při rozhodování o žalobě obligatorně vycházel. Správním spisem se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. října 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu